

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **TOP Leasing, s.r.o.**, Stred'anská 4056, Topoľčany, IČO : 34 106 448, zastúpeného JUDr. Luciou Halvoňovou, advokátkou v Bratislave, Na vřšku 2, proti odporcovi **Krajskému riaditeľstvu policajného zboru Slovenskej republiky**, Špitálska 14, Bratislava, **o vydanie zaistenej veci**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 45 C 88/2008, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2010 sp.zn. 14 Co 393/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2010 sp.zn. 14 Co 393/2009 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 8. septembra 2009 č.k. 45 C 88/2008-156 uložil odporcovi povinnosť vydat' navrhovateľovi osobné motorové vozidlo V., zelená metalíza, EČV: H., VIN : X. a zaplatiť náhradu trov konania 3039,96 € JUDr. D. I., a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vec po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 21 ods. 1, 2, 3, 4, 10 a 12 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore a § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka a rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k názoru, že navrhovateľ preukázal svoje vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu V.V.. Dňa 25. januára 2008 polícia predmetné motorové vozidlo zaistila. O tomto úkone bolo vydané potvrdenie o zaistení veci z dôvodu, že vozidlo malo byť odcudzené v Nemecku. Doposiaľ vykonanými úkonmi sa však nepotvrdilo, že zaistené vozidlo súviselo s trestným činom alebo priestupkom. Vykonaným znaleckým skúmaním vozidla Kriminalistickým a expertíznym ústavom policajného zboru

č. P. sa zistilo, že VIN číslo nevykazovalo znaky pozmeňovania, výrobné číslo motora nevykazovalo znaky pozmeňovania, a zásah do nosnej konštrukcie nebol. Svedeckou výpoveďou R. K. mal súd ďalej preukázané, že spoločnosť K. ho splnomocnila na vykonanie všetkých potrebných náležitostí k dovozu tohto vozidla. Obchodný zástupca v Nemecku J. N., ktorý zastupoval spoločnosť T. mu odovzdal vozidlo, po zaplatení kúpnej ceny v hotovosti 39 915,97 €, ako aj všetky doklady k vozidlu, technický preukaz, kľúče, servisnú knižku, revízny kľúč COC, aby mohlo byť vozidlo prihlásené do evidencie. Následne sa však dozvedel, že voči predajcovi pánovi N. sa vedie súdne konanie, nakoľko firma v Nemecku nemala peniaze za predaj uvedeného vozidla, a údajne tento predajca spreneveril uvedené finančné prostriedky, a preto vo firme už nepracuje. Na zaistenú vec si v zmysle zákona neuplatnila právo iná osoba a v lehote do 90 dní si predmetnú vec neprevzala iná osoba. Zaistenie veci však môže trvať najviac 90 dní, pričom zákonná lehota na zaistenie veci uplynula 25. apríla 2008 v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. Na základe uvedeného tak súd prvého stupňa dospel k záveru, že boli splnené zákonné podmienky na vydanie predmetného zaisteného vozidla navrhovateľovi. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu rozsudkom z 30. novembra 2010 sp.zn. 14 Co 393/2009 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Odporcovi náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania nepriznal. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že po tom, čo sa podrobne oboznámil s výsledkami dokazovania na súde prvého stupňa, s obsahom napadnutého rozsudku, ako aj s odvolacími námietkami odporcu, dospel k záveru, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, vec aj nesprávne právne posúdil, čo malo za následok jeho nesprávne rozhodnutie vo veci. S poukazom na § 21 ods. 1 a 10 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, v znení účinnom v čase zaistenia vozidla, odvolací súd mal za to, že odporca postupoval správne a v súlade so zákonom, keď predmetné osobné motorové vozidlo zaistil, a keď ho uložil do úschovy, keď je nesporné, že vlastnícke právo k tomuto vozidlu je sporné, keďže vlastníctvo k nemu si nárokuje tak navrhovateľ, ako aj ďalšia právnická osoba – spoločnosť T.T.. Je tiež nesporné, že uvedená zahraničná právnická osoba nebola účastníkom tohto konania. Podľa názoru odvolacieho súdu preto vyriešenie otázky vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu ako otázky predbežnej v tomto konaní neprichádza do úvahy, nakoľko účastníkom konania nebola druhá osoba, ktorá taktiež o sebe tvrdí, že je vlastníkom vozidla, keďže na zaistenú vec si uplatnila právo a chcela

vozidlo prevziať. Nie je preto možné vozidlo vydať len jednej z nich bez toho, aby v súdnom konaní, vyvolanom medzi domnelými vlastníkmi vozidla (v konaní o určenie vlastníckeho alebo iného práva, v ktorom by navrhovateľ nemusel preukazovať naliehavý právny záujem, keďže by išlo o žalobu v zmysle zákonného zmocnenia) bolo určené, ktorá zo strán je vlastníkom vozidla. Pochybnosti o práve k zaistenej veci a veci uloženej do úschovy v zmysle § 21 ods. 1, 10 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore neodstraňuje policajný orgán samostatným dokazovaním, a nemôže ich odstrániť ani súd v tomto konaní o vydanie veci, pokiaľ jeho účastníkom nie je aj druhý domnelý vlastník vozidla. Keďže k podaniu takejto žaloby nedošlo a dôvody na zaistenie veci a dôvody jej uloženia do úschovy doteraz nepominuli, nie je možné predmetné vozidlo v zmysle § 21 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z.z. vydať osobe, ktorej bolo zaistené. Podľa názoru odvolacieho súdu tak navrhovateľ podal žalobu o vydanie zaistenej a uloženej veci predčasne. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., keď odporca, ktorý mal vo veci úspech, náhradu trov konania nežiadal.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ, navrhol ho zmeniť, zamietnuť odvolanie odporcu a potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa a odporcu zaviazat' na náhradu trov konania. Prípustnosť dovolania vyvodil z § 238 ods. 1 O.s.p. a odôvodnil ho tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ poukázal na to, že dôvodom zaistenia, ako aj následnej úschovy sporného vozidla V.V. podľa § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z.z. bola skutočnosť, že policajnému zboru bolo prostredníctvom Národnej ústredne INTERPOL Bratislava oznámené, že toto vozidlo bolo odcudzené v Nemecku, a to konkrétne obchodnej spoločnosti T.T., a táto spoločnosť požiadala prostredníctvom polície v G. jeho vrátenie. Počas celej doby zaistenia, t.j. viac ako 90 dní, nemecká spoločnosť a ani príslušné nemecké orgány nepredložili žiadny relevantný doklad preukazujúci vlastnícke právo k tomuto vozidlu osoby odlišnej od navrhovateľa, a to napriek skutočnosti, že boli o jeho zaistení informovaní prostredníctvom príslušného policajného orgánu, ktorú skutočnosť však odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil. Navrhovateľ však svoje vlastnícke právo jednoznačne preukázal, a to tak v lehote policajného zaistenia, ako aj v rámci súdneho konania, pričom vlastnícke právo k tomuto vozidlu nadobudol dobromyseľne podľa Obchodného zákonníka od predávajúceho R. K.. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom spočíva aj v tom, že sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal aplikáciou ustanovenia § 446 Obchodného zákonníka, pretože

v prípade, ak by sa aj vychádzalo z predpokladu, že predávajúci nebol vlastníkom sporného vozidla, čo ale jednoznačne popiera a o svojom vlastníckom práve predložil všetky potrebné doklady, navrhovateľovi ako kupujúcemu by prislúchala ochrana podľa § 466 Obchodného zákonníka. Navrhovateľ vyslovil presvedčenie, že pokiaľ by R. K. neuhradil kúpnu cenu, neboli by mu vydané všetky potrebné doklady, ktoré mu umožnili vyviezť sporné motorové vozidlo z Nemecka na územie Slovenskej republiky a riadne ho prihlásiť v Slovenskej republike. Tieto skutočnosti jednoznačne svedčia o tom, že predmetné vozidlo nepochádza z trestnej činnosti, bolo riadne zakúpené v oficiálnej predajni nemeckej obchodnej spoločnosti T. a následne predané na Slovensku, pričom konečným vlastníkom sa stal navrhovateľ, ktorý je bez akýchkoľvek pochybností jeho dobromyseľným vlastníkom. Konečne, za nesprávny označil navrhovateľ aj záver odvolacieho súdu o spornosti vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu, keďže vlastníctvo k nemu si nárokuje tak navrhovateľ, ako aj spoločnosť T., a to z dôvodu, že navrhovateľ nebol v obchodnozväzkovom vzťahu s nemeckou spoločnosťou, ale s R. K. (§ 446 Obchodného zákonníka), a preto na účely daného súdneho konania bolo irelevantné, že si nemecká obchodná spoločnosť nárokovala vlastníctvo. V neposlednom rade táto obchodná spoločnosť si nikdy nenárokovala vlastnícke právo preukázateľným, resp. právne relevantným spôsobom.

Odporca sa vo vyjadrení k dovolaniu plne stotožnil so závermi a zdôvodnením rozsudku odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa je podané opodstatnene.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237, zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Žiada z týchto väd nebola v dovolaní namietaná a ani nevyšla najavo v dovolacom konaní.

Podľa názoru navrhovateľa rozsudok odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a návrh zamietol, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, čo je dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, v znení účinnom v čase zaistenia a uloženia veci do úschovy (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z.z.“) policajt je oprávnený zaistiť na vykonanie potrebných úkonov vec, ak má podozrenie, že tá súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku. Policajt vydá osobe, ktorej bola vec zaistená, potvrdenie

o zaistení veci s presným opisom veci, ktorý umožní zaistenú vec identifikovať. Zaistenie veci môže trvať najviac 90 dní.

Ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, útvár Policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a odkáže tieto osoby, aby si svoj nárok na zaistenú vec uplatnili v občianskoprávnom konaní (§ 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z.z.).

Pochybnosti o práve k veci v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia nastávajú spravidla vtedy, keď právo k zaistenej veci uplatňuje ďalšia osoba, prípadne viac osôb. Keďže policajný orgán pochybnosti o práve neodstraňuje samostatným dokazovaním zameraným len na túto otázku – takáto právomoc mu nepatrí (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2003 sp.zn. 4 Cdo 60/03), ak nastanú pochybnosti o práve k veci, je treba vec uložiť do úschovy a tým zabrániť, aby sa s vecou až do objasnenia práva k nej disponovalo.

Dovolací súd sa nestotožňuje so záverom odvolacieho súdu o nespornej spornosti vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu, keďže vlastníctvo k nemu si nárokuje tak navrhovateľ, ako aj ďalšia právnická osoba – spoločnosť T.T..

Ako už je uvedené vyššie v odôvodnení tohto uznesenia, pochybnosti o práve k veci v zmysle § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z.z. nastávajú spravidla vtedy, keď právo k zaistenej veci uplatňuje ďalšia osoba, prípadne viac osôb. Podľa názoru dovolacieho súdu však takéto pochybnosti nemôžu vyvolať ničím nepodložené, nepreukázané tvrdenia ďalšej osoby uplatňujúcej si právo k zaistenej veci, ako je tomu v danom prípade. Je síce pravdou, že príslušným policajným orgánom bolo dňa 25. januára 2008 predmetné motorové vozidlo zaistené z dôvodu jeho zaradenia do medzinárodného pátrania ako odcudzené v Nemecku, avšak počas zaistenia tohto vozidla, ktoré v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. mohlo trvať najviac 90 dní, nebolo preukázané, že by vozidlo súviselo so spáchaním trestného činu (ako to konštatuje aj navrhovateľ v dovolaní) nemecká spoločnosť, ani príslušné nemecké orgány nepredložili žiadny relevantný doklad preukazujúci vlastnícke právo k tomuto vozidlu osoby, odlišnej od navrhovateľa. Uvedené skutočnosti neboli zistené a preukázané ani po uplynutí zákonnej 90 dňovej doby na zaistenie veci, pričom vzhľadom na vážny obsah

„Správy zo šetrenia k motorovému vozidlu“ zo 14. mája 2008 zaslanej právnenému zástupcovi navrhovateľa Okresným riaditeľstvom PZ SR, Úradom justičnej a kriminálnej polície, Odborom kriminálnej polície Bratislava III Č., nie je možné zistiť, čo bolo dôvodom na uloženie zaisteného vozidla do úschovy (§ 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z.z.). Uvedená správa, v ktorej sa mimo iného uvádza: „Nakoľko nám ubehla lehota 90 dní, ktorá je podľa § 21 ods. 1 Zákona č. 171/93 Z.z. o PZ a nakoľko vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená...“ však navodzujú dojem, že po uplynutí 90 dní zaistenia motorového vozidla toto nebolo uložené do úschovy z dôvodu reálne, v tom čase existujúcich pochybností o práve k zaistenej veci, ale z dôvodu vzniku týchto pochybností do budúca. Takémuto výkladu nasvedčuje aj obrana odporcu v priebehu celého konania, keď ešte aj na pojednávaní pred odvolacím súdom s poukazom „na zvláštnu cestu, na základe ktorej sa terajší navrhovateľ stal vlastníkom predmetného motorového vozidla“ mal za to, „že auto patrí spoločnosti, ktorá sa nachádza v Nemecku“. Teda nie samotná nemecká obchodná spoločnosť, ako domnelý vlastník motorového vozidla, ale policajný orgán, ktorému (ako už bolo uvedené vyššie) takáto právomoc nepatrí, obhajoval vlastnícke právo nemeckej obchodnej spoločnosti k veci, ku ktorej sama táto spoločnosť svoje vlastnícke právo žiadnym spôsobom nepreukázala, čím nemohla spochybniť na druhej strane navrhovateľom preukázané vlastnícke právo k vozidlu, v dôsledku čoho nemal ani navrhovateľ dôvod vyvolať súdny spor so spoločnosťou T. o vlastníctvo k tomuto motorovému vozidlu, a za predpokladu dodržania zákonného postupu zo strany príslušného policajného orgánu, pokiaľ po poučení, resp. odkázaní na občianskoprávne konanie v zmysle § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z.z. si ani označená nemecká obchodná spoločnosť neuplatnila na súde svoj nárok na zaistenú vec, záver odvolacieho súdu o spornom vlastníctve k predmetnému motorovému vozidlu je neopodstatnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu zrušil podľa ustanovenia § 243b ods. 2 O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. júla 2012

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová